

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ โยมอุตสาห์มาไง อุตสาห์มีศรัทธามีความเชื่อ อุตสาห์มีศรัทธา ความเชื่อเนาะ ความเชื่อของเราเป็นอริยทรัพย์ เป็นอริยทรัพย์เพราะอะไร ถ้าเราไม่มีศรัทธาไม่มี ความเชื่อ เราจะไม่ค้นคว้า เราจะไม่เชื่อ เราจะไม่แสวงหาสิ่งใด การแสวงหาที่นั่นแสวงหาเพื่อใคร เรามีเป้าหมาย เรามีความเชื่อของเรา เราถึงแสวงหา ทรัพย์สมบัติ ทุกคนคิดว่าสมบัตินี้เป็นที่พึ่งที่ อาศัย แต่มันก็เป็นที่พึ่งอาศัยจริงๆ เพราะเวลาเรายู่กับโลก เราเห็นความทุกข์ความยากขึ้นมา

คนที่เห็นภัยในวัฏสงสาร คำว่า “เห็นภัยในวัฏสงสาร” เห็นการเกิด การแก่ การเจ็บ การ ตาย การเวียนว่ายตายเกิดนี้เป็นทุกข์นัก ก็มาบวชเป็นพระ เวลาบวชเป็นพระ บวชเป็นพระเพื่อ อะไร? บวชเป็นพระเพื่อเป็นนักรบจะรบกับกิเลสของตัวเอง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเห็นความสำคัญของปัจจัย ๔ บาตรนี้เป็นของเธอ เวลาถาม ปัดตั้ง ของใครเนี่ย เพราะยืมบวชไม่ได้ ต้องเป็นสมบัติส่วนตัว พระมีสมบัติคือบริวาร ๘ เท่านั้น ปัดตั้ง อามะ กันเต ของข้าพเจ้าเจ้าคะ นี่ผ้าของใคร ผ้าไตร ๓ ผืน ถ้าของข้าพเจ้าเจ้าคะ ฆมกรก สิ่งนี้บริวาร ๘

บริวาร ๘ หมายความว่า สิ่งที่ว่าปัจจัยเครื่องอาศัย เราเห็นว่าเราแสวงหาแก้วแหวนเงิน ทองขึ้นมาเพื่อความมั่นคงของชีวิต เพื่อความมั่นคงของชีวิตใช่ไหม ถ้าเรามีสติมีปัญญา เราเป็น ธรรม เราใช้เพื่อเป็นประโยชน์ๆ ถ้าเราไม่มีสติปัญญาใช้เพื่อเป็นโทษนะ ถ้าใช้เพื่อเป็นโทษ คน ถ้ามาวัดมาวาฬังกรรมเพราะมีศรัทธามีความเชื่อ เพราะมีศรัทธาความเชื่อไง พอความเชื่อ ความเชื่อแล้วเขาค้นคว้า

การค้นคว้านี้มาวัดมาวา มั่นจะมาวัดอย่างไรละ เวลาเราไม่มี เวลาไม่มี เวลามันบริหาร จัดการได้ มันแบ่งได้ ถ้าคนรู้จักแบ่งเวลา ถ้าแบ่งเวลาได้อย่างนั้น แล้วถ้ามันไม่มีเวลาจริงๆ ไม่มี เวลาจริงๆ คุณสิ เวลาเข้าพรรษาหลวงตาท่านบอกว่าให้อธิษฐานว่าตัดบาตรพระวันละองค์ก็ยังดี คำว่า “ยังดี” คุณสิ เวลาเราทำงานทำการแล้วสิ้นเดือนมีเงินเดือนออก เราก็ได้ใช้สอยทั้งเดือนนั้นใช้

ใหม่ เวลาทำงานถึงสิ้นเดือนแล้ว สิ้นเดือนบริษัทมีปัญหาขึ้นมา เขาไม่จ่ายเงินเดือนขึ้นมา เราจะเอาอะไรใช้สอยล่ะ

นี่ก็เหมือนกัน ชีวิตของเรา เราใส่บาตรพระวันละองค์ๆ ถ้าเราใส่บาตร เรายังได้เห็นสมณะ ได้เห็นสมณะ จิตใจมันจะเร่ร้อนขนาดไหนมันก็ได้มีที่พึ่งที่อาศัย คุณ ท่านเป็นสมณะ ท่านละทิ้งมาจากโลก ท่านเลี้ยงชีพด้วยปณิธานของท่าน เราใส่บาตรๆ เตือนสติเราไง เราก็เลี้ยงชีพของเรา เลี้ยงชีพด้วยหน้าที่การงานของเรา เราเลี้ยงชีพของเรา เลี้ยงชีพมาแล้ว เลี้ยงชีพแล้ว ทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนี้ล่ะ

คุณ เวลากรรมอุตุฯ เขาเตือนไว้ พายุจะเข้านะ ถ้าพายุเข้า ให้อพยพให้หนี เวลาพายุเข้านะ เวลามันพัดบ้านเรือนพังพินาศไปหมดเลย บ้านเรือนของคนที่ยึดเสียหายน้อย เขาก็ซ่อมแซมของเขา บ้านเรือนไหนที่มันพังราบไปเลย เขาก็นั่งเสียใจเป็นเรื่องธรรมดา

เวลาเวียนว่ายตายเกิด เราจะเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา คนที่มีสติปัญญาเขาหาเงินหาทองมา หาเงินหาทองมาเพื่อเลี้ยงชีพ เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เสียสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ เสียสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต เสียสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม ธรรมะมีคุณค่าขนาดนั้นเชียวหรือ ทำไมถึงกับต้องเสียสละชีวิตเพื่อรักษาธรรมล่ะ เพราะมันมีสังฆธรรมอันนี้ไง เพราะมีสังฆธรรม จิตใจคนที่อบอุ่นเพราะมันมีเป้าหมาย เวลาเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ถ้าเรามีความตกทุกข์ได้ยากขึ้นมา เราระลึกถึงพุทโธ คำอุทานของเราสมัยโบราณ ถ้าตกใจก็พุทโธๆ นี่เวลาตกใจไง

แต่ของเราไม่ใช่ตกใจ เราบริกรรมไว้ให้จิตใจเรามีความอบอุ่นในหัวใจของเรา เราไม่ปล่อยจิตใจของเราให้เร่ร้อน นี่สละชีวิตเพื่อรักษาธรรมเชียวหรือ ถ้ารักษาธรรม ถ้าจิตใจที่มันมั่นคง ถึงจะมีพายุเข้ามาขนาดไหน เราก็หลบหลีกของเรา ถ้าบ้านเรือนเราชำรุดเสียหาย เราก็ซ่อมแซม ถ้าบ้านเรือนเราพังราบไปเลยนะ ถ้าเรามีปัญญา เราก็ซ่อมแซม เราก็สร้างของเราขึ้นมาใหม่ ถ้าสร้างขึ้นมาใหม่ เพราะมันเป็นเรื่องของกัณฑ์ธรรมชาติ นี่เรื่องของวัตถุนะ แล้วชีวิตเราล่ะ ชีวิตเราเรามีภัยไหม

ถ้าเรามีภัยในหัวใจของเรา คุณ เวลาเรามีศรัทธามีความเชื่อ เรามาศึกษาของเรา ศึกษาเพื่ออะไร ศึกษาธรรมะๆ เพื่ออะไร เวลาทางโลก ทางโลกเวลาเขาอ่อนวอนขอเอาเพื่อประสบความสำเร็จๆ เรามีการกระทำของเรามันถึงประสบความสำเร็จ คนเรามีพรสวรรค์ แต่ไม่

แสวงหาเลย พรสวรรค์นั้นมันก็ซุกอยู่ในหัวใจเรานี้แหละ คนเรามีพรสวรรค์นะ แล้วพยายาม ขวนขวายแสวงหา แสวงหาเพื่อฝึกฝนเพื่อความเป็นจริงขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน ความเป็นจริง ๆ เราขยันหมั่นเพียรของเรา กลิ่นของศีลหอมทวนลม กลิ่นของคุณงามความดีของเราหอมทวนลม ใจ ต้องหอมทวนลม ถ้าตักทุกข์ได้ยาก มีสิ่งใดมันจะมีคน เจือจานใจ กลิ่นของคนก็เกียด คนมักง่าย คนคัดค้าน คนจู้จี้จ้าน จะทำอะไร เขาจะช่วยเหลือเขาก็ ไม่กล้า จะทำจูนอย่างไร คุณดี คำโพธิ์ๆ คำไว้เพื่อให้มันเจริญอกงาม ใฮ้คำไว้มันจะล้นทับเอา มันจะล้นทับเราอยู่แล้วมันจะไปคำอะไรละ แต่ต้นโพธิ์นั้นมีความแข็งแรงพอเพียง เราคำๆๆ นี้ เราคำโพธิ์

คำโพธิ์ก็คือคำปัญญานี้แหละ คำโพธิ์คือโพธิ พุทธะเพื่อคำปัญญาของเรา ถ้าเรามี สติปัญญา พอเรามีศรัทธาความเชื่อ เราค้นคว้านะ ค้นคว้าเพราะอะไร เพราะเวลาคนที่ไม่ปฏิบัติ คุณดี เวลาเขาจะสังคายนา เขาบอกว่าภาวนามยปัญญามันเป็นอย่างไรไม่รู้ สุตมยปัญญาเขาอธิบาย ได้ อธิบายว่าสุตมยปัญญา ปัญญาคือการศึกษาเล่าเรียน จินตมยปัญญา คนเรามีจินตนาการอยู่ แล้ว แล้วภาวนามยปัญญามันมาจากไหนละ มันเป็นอย่างไรละ แต่เวลาเขามีปัญหา เห็นไหม ตอนนั้นเรายู่บ้านตาต ข่าวนี่ไปถึงบ้านตาตใจ เขาบอกว่ามันอธิบายไม่ได้ สงสัยแบบว่าจดจารึก เกินมา

โอ้โฮ! หลวงตาท่านขึ้นเลย นี่แหละคือหัวใจของศาสนา หัวใจมันอยู่ที่นี้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรม ตรัสธรรมเพราะภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ปัญญาเกิดจากความหมั่นเพียรใจ ถ้าปัญญาอย่างนี้มันเกิดขึ้นมา ที่ธรรมมันมีค่าๆ มีค่าอย่างไร ภาวนามยปัญญา

“ภาวนามันจะมีปัญญาหรือ โอ้! ศึกษาเล่าเรียนยังไม่รู้เลย แล้วมันหลับหูหลับตา พระกรรมฐานไม่มีการศึกษา หลับหูหลับตามันจะไปรู้อะไร”

จิตใจของคน เวลาเราทุกข์เรายาก จิตใจของคนมันเบียดเบียนเราขนาดไหน แล้วถ้าเรามี สติปัญญาขยับหัวใจเราได้ เวลาปัญญาอบรมสมาธิก็ตั้งแล้ว ปัญญาอย่างนี้มีด้วยหรือ เพราะ ปัญญาภาวนามยปัญญาเกิดขึ้น เกิดขึ้นเพราะจิตมันสงบ จิตสงบมันเกิดปัญญารู้แจ้ง รู้แจ้งที่ว่า ต้องสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม เวลาพญามารมันครอบงำหัวใจของสัตว์โลก เวลาเราเข้าไปเผชิญหน้ากับมัน มันต่อรองทั้งนั้นแหละ เวลา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณติ สะดุ้งมารๆ เวลาเอาเข้าจริงๆ เป็นบุคลาธิษฐาน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ธรรมขึ้นมา พญามารมันชนกกองทัพมันมาเลยละ มันจะทำให้บัลลังก์การภาวนานั้นสะดุดลง

“เราได้สร้างบุญญาริการมามหาศาล แม่ธรณีนี้เป็นพยาน เพราะเวลาทำบุญกุศลนี้ กรวดน้ำไว้มหาศาล”

น้ำท่วมมารตายหมดเลย น้ำท่วมนี้บุคลาธิษฐานไง แต่จริงๆ แล้วศีล สมาธิ ปัญญา มันพาดพันกันๆ ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่ว่าหัวใจของศาสนา มันอยู่ที่นี้ มันอยู่ที่มรรคญาณ อยู่ที่สังขารที่มันเกิดขึ้นมาจากใจ คุณติ ปฏิสนธิจิต จิตนี้มันเวียนว่ายตายเกิดนะ แล้วเวลาภาวนามยปัญญา มันเกิดบนจิต แล้วมันชำระล้าง มันสำรอกมันคายพญามาร กองทัพมารทำลายมันหมดเลย ทำลายมันด้วยมรรคญาณ นี่ไง แล้วถ้าภาวนามยปัญญา ปัญญาเป็นอย่างไร นี่คุณค่าของธรรมๆ

ชีวิตหนึ่ง เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดมาแล้วเรามีชีวิตนี้มา ถ้าเราสร้างสมบุญญาริการมา เราประกอบอาชีพสิ่งใดมันก็ประสบความสำเร็จ ประสบความสำเร็จ จังหวะและโอกาส อำนาจวาสนาของคน ถ้าทำสิ่งใดมันขาดตกบกพร่องๆ เราก็ต้องมีความเพียร ความวิริยะ ความอดสาหะของเรา เพราะนี่คือการกระทำ การกระทำกรรมดีไง เราบอกว่าเราเกิดมากรรมมันให้ผลๆ...ใช่ กรรมมันให้ผลแน่นอน กรรมให้ผลมาจนเด็กบางคนคิดแต่เรื่องดีๆ ทั้งนั้นเลย เด็กบางคนคิดของเขาไปตามประสาประชดชีวิตของเขาไป

ทางวิทยาศาสตร์ การเลี้ยงบุตร เขียนเป็นตำราเลย ถ้าเลี้ยงอย่างนี้ สภาวะแวดล้อมอย่างนี้ ทำอย่างนี้แล้วลูกเราจะเป็นคนดีทั้งหมดเลย ถ้าเป็นคนดีทั้งหมด อันนี้เป็นสภาวะแวดล้อม สภาวะแวดล้อมมันมีผลบ้าง แต่จริงๆ แล้วมันเป็นที่ใจของเขา ใจของเขา คุณติ ในพระไตรปิฎก มันมีลูกนก ๒ ตัว ตัวหนึ่งเขาไปเลี้ยงไว้ในหมู่โจร อีกตัวหนึ่งเขาไปเลี้ยงไว้ในวัด เขาดูความรู้สึกนึกคิดของมันไง อยู่ในพระไตรปิฎกเรื่องนี้จะมีเยอะมากเลย นี่สภาวะแวดล้อมๆ ไง เราก็จะเลี้ยงลูกแบบตำรา วิทยาศาสตร์เขียนไว้หมดเลย จิตเส้นให้เดินเลย นี่วิทยาศาสตร์เชื่อกันอย่างนั้น

แต่เวลาเรื่องบุญกุศล สิ่งนั้นมันเป็นหน้าที่ พ่อแม่ทุกคนต้องมีหน้าที่ทำอย่างนั้นเพื่อลูกของเรา พ่อแม่ทุกคนต้องพยายามให้ลูกเราประสบความสำเร็จ ให้ลูกเราเป็นคนดีทั้งนั้นแหละ แต่เวลาทำไปแล้ว ถ้าเราพูดโดยขาดสติแม้แต่คำเดียว เด็กมันจับมับ! มันไปคิดแล้ว มันไปคิด

แล้ว นี่ไง ถ้าเด็กมันมีภูมิคุ้มกัน บุญกุศล จริตนิสัย อำนาจวาสนาของเขาดี เขาพูดอะไรมา พอเราพูดอะไรผิดไปปั๊บ เด็กมันจับได้นะ อ้อ! ท่านผลอ ท่านไม่ตั้งใจพูดอย่างนั้น มันคิดได้ มันคิดได้ พอมันคิดได้มันก็ไม่มีไฟเผาใจมันไง ถ้ามันคิดได้ๆ นี่คืออำนาจวาสนาของเขา มันต้องมีบุญกุศลต่อเนื่องกันมา

เวลากรรม เขาบอกว่าเวลากรรม เพราะเราก็ทำแต่ความเลวร้ายมา ถ้าเราทำแต่ความเลวร้ายมานะ เราจะไม่ได้อะไรเกิดเป็นมนุษย์หรือก มนุษย์สมบัตินี้มีค่า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกการเกิดเป็นมนุษย์นี้มีค่ามากๆ มีค่าเพราะอะไร มีค่าเพราะทำดีก็ได้ ทำชั่วก็ได้ จะทำสิ่งใดก็ได้ แล้วแต่เรามีสติปัญญาอย่างน้อยแค่ไหน ถ้ามีสติปัญญาอย่างน้อย คุณก็ทำหน้าที่การงานกันมหาศาล แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งอยู่โคนต้นไม้ เวลาท่านสำเร็จขึ้นมา ท่านวางรากฐานไว้ ๒,๐๐๐ กว่าปีนะ

แล้ว ๒,๐๐๐ กว่าปี คุณ เวลาเรามีความสุข เราคิดถึงใคร แม้แต่พระโสณะ พระมหินท์ เวลาคิดถึงบุญคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาลูกของพระเจ้าอโศก เวลาพ่อมาให้บวช บวชแล้วเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เขาระลึกถึงพ่อเขาว่าบุญคุณนี้มันมาจากไหน บุญคุณนี้มาจากไหน เวลาสาวกสาวกอะผู้ที่ได้ยิน ได้ฟังแล้วประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถึงที่สุดแห่งทุกข์มันจะระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขนาดไหน คนที่ให้วิชาการเรา ให้ทางเรา คนที่บอกเรา มันจะมีบุญคุณขนาดไหน ฉะนั้น เวลามันซาบซึ่งบุญคุณ มันซาบซึ่งบุญคุณมาก ไม่ต้องมาบอกกัน

เวลาบอกกัน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เป็นที่ระลึก...ระลึกจริงหรือเปล่าละ พระพุทธเจ้าสอนอย่างไร แล้วเราคำรงชีวิตอย่างไร ถ้าคำรงชีวิต ถ้าเราเชื่อมั่นของเรา เรา คำรงชีวิตของเราให้มันถูกต้องดึงามขึ้นมา ความดีอันนั้น กรรมดีๆ มันจะให้ผล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราทำคุณงามความดี

“แล้วทำความดีทำไมไม่ได้ดีสักที ทำไมไม่ได้ดีสักที”

ทำความดีแล้วดีโง่โง่พิพาให้คนอื่นเห็นความดีเรา ใอันนั้นมันความดีจัดฉาก ใอันนั้นจ้างบริษัท โฆษณาทำ เดียวเราจะจ้างบริษัทโฆษณาเขียนประวัติเรานี้ กูจะเกิดมาจากบนฟ้านู่นนะ มันจ้างทำหมดแหละ แล้วความดีเราทำของเรา ความดีเป็นความดีของเรา มันเป็นความดีในหัวใจของ

เรา ทำความดีแล้วมีความสุข ทำความดีแล้วสบายใจ สบายใจ หมายความว่า ความสุจริตมัน
คุ้มครอง มันคุ้มครองเรานะ ความคุ้มครองปลอดภัย

“ศีล” ผู้ที่มีศีลเขาจะเข้าสังคมไหนก็ได้ จะทำอะไรก็ได้ มันองอาจกล้าหาญทั้งนั้น
แหละ

“ทุศีล” เราไม่กล้าไปไหนหรอก มันผิดพลาดไปหมด มันระแวง

แต่มันก็มีทางการแพทย์ เขาเรียกว่าคน ๒ อารมณ์ เวลามันออกไปมันองอาจกล้าหาญนะ
เวลาอีกอารมณ์หนึ่งล่ะ เพราะเขารู้ใจ ความลับไม่มีในโลก จิตใจนี้พอมันมีสิ่งใดขึ้นมาแล้วมัน
สะอึกสะเทือนทุกทีแหละ ถ้ามีสิ่งใดไปกระทบมัน ฉะนั้น เราควรทำความดีที่นี่ เพราะเรา
ต้องการความสะอาดบริสุทธิ์ทั้งข้างนอกและข้างใน

เวลาหลวงตาท่านพูด ดีโลกกับศีลธรรม เวลาโลกก็ดี ธรรมะก็ดี ดีทั้งนอกดีทั้งใน ถ้าข้าง
ในมันดีแล้วข้างนอกมันดีไปหมดแหละ คำว่า “ดีไปหมด” ข้างในมันดีแล้ว มันไม่มีอะไรขาดตก
บกพร่องเลย มันก็เป็นอย่างนี้แหละ ของเราเป็นอย่างนี้ เราใช้สอยเพื่อดำรงชีวิตเท่านั้นแหละ แต่
ถ้าข้างในมันไม่ดีนะ มันน้อยใจ แล้วข้างนอกนี้ขาดแคลนไปหมด คุณติ กรรมิพระเทวทัตก็เกิด
เพราะเหตุนี้

พระเทวทัตเริ่มคิดจะปกครองสงฆ์ อยากมีชื่อเสียงก็เพราะว่านางวิสาขา อยู่ในสุด
ต้นตปีฏก นางวิสาขาท่านจะไปวัดไปวาไปฟังธรรมตลอด ฉะนั้น พอนางวิสาขาไปวัด ท่านก็มี
น้ำปานะถือไปด้วย ไปถวายพระ แล้วเวลานางวิสาขามา ก็ “อันนี้ถวายพระอานนท์ อันนี้ถวาย
พระนันทะ” ไม่เคยถวายเทวทัตเลย แล้วมันบวชมาในสถานะเดียวกัน เพราะพระเทวทัตเป็น
ลูกผู้น้องขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ พ่อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระ
เจ้าสุทโธทนะกับพระเจ้าสุปปพุทธะเป็นพี่เป็นน้องกัน เทวทัตเป็นลูกผู้น้อง พระนันทะก็เป็น
ลูกผู้น้อง เป็นลูกพี่ลูกน้องกันมาทั้งนั้นแหละ นี่สหชาติ แล้วถวายองค์นั้น ถวายองค์นี้ แต่ไม่เคย
ถวายเทวทัตเลย นี่ความคิดมันเกิดไง “เราจะทำอย่างไรให้เขาคิดถึงเราบ้าง เราจะทำอย่างไรให้
เขาเห็นคุณค่าเราบ้าง” มีฤทธิ์มีเดชก็แสดงออกอย่างนั้นไง

เหตุมันเกิดขึ้น เหตุมันเกิดขึ้น ถ้าข้างโน้นไม่ดี ข้างนอกมันเห็นแล้วมันขาดตกบกพร่อง ถ้าเป็นรณะ อ้าว! น้ำปานะ น้ำปานะเดียวให้เณรประเคนให้ ทำไมจะต้องให้นางวิสาขามาให้ด้วย อ้าว! ไร่สวนเยอะเยอะไปหมด น้ำปานะก็ผลไม้นั้นนะมารอง เณรเก็บก็ได้ ใครเก็บก็ได้

นี่ไง ลากสักการะ แม้แต่เขาเอามาให้ ถ้าลากมา เขาไม่สักการะ เขาไม่นอบน้อมให้ตนเองก็กระเทือนหัวใจแล้ว แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านเล่าให้ฟัง ประจักษ์ เวลาพระมา สิ่งใดมา ถ้าเป็นเหตุการณ์ที่ท่านสมควรจะเทศน์ว่าการ ท่านจะเทศน์ว่าการ แต่ถ้ามีเหตุหัตถ์มา ท่านจะให้หลวงตาเป็นคนรับแขกเลย ท่านจะหลบ

“มหาเรียนมา เรียนธรรมะมาแล้วพูดกับโยมเสีย”

หลวงปู่ขาวเวลาอยู่ที่ถ้ำกลองเพล ถ้ามีรถบัสขึ้นมาบ๊ีบ ท่านขึ้นบนภูเขาเลย ตกเย็นแล้วรถกลับไปแล้วท่านถึงจะลงมา นี่คนที่มีความคุณธรรม แล้วเขาไปถามหลวงปู่ขาวว่าทำไมหลวงปู่ขาวท่านทำอย่างนั้นล่ะ

ท่านบอกเลยนะ “เทศน์จนตาย สองแสนคนจะได้สักสองคนใหม่” มันมาฟังกันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาทั้งนั้นแหละ จิตใจมันมีความจริงมากน้อยแค่ไหน นี่พูดถึงครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นจริง ท่านรู้ เอน้ำรดหัวตอไม่รู้เรื่องหรือ ฟังธรรมๆ เวลาแสดงออกไปนั้นนะ ตอทั้งนั้นแหละ แล้วก็น้ำรดไป เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา มีสิ่งใดตกผลึกในหัวใจเขาบ้าง มีสิ่งใดที่เขาเอาไปเป็นประโยชน์กับเขาบ้าง เพราะอะไร เพราะครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติมา ท่านต่อสู้กับกิเลสมา ท่านเห็นว่ากิเลสมันขนาดไหน

คุณติ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะบรรลุนิพพาน พญามารมันชนกกองทัพมันมาเลย นี่ก็เหมือนกัน เราจะปฏิบัติไป คนปฏิบัติ เวลาบอกว่าเวลาคิดถึงตั้งแต่เด็ก ๆ

ยังดีไม่คิดถึงตั้งแต่ในท้อง ไม่คิดถึงอดีตชาติ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขณญาณ ระลึกอดีตชาติไปเลย เป็นชั้นๆ เข้าไปเลย เพราะอะไร เพราะมันต้องล้างให้เกลี้ยง ต้องล้างให้สะอาด ถ้าไม่สะอาด ไม่สะอาด บรรลุนิพพานไม่ได้ ไม่สะอาด ลื่นกิเลสไม่ได้ นั่นล่ะคือที่มาของกิเลส นั่นล่ะคือพันธกรรมของมัน เพราะทำให้จิตนิสัยเกิดอย่างนั้น นั่นยังงั้นมันถึงทำให้เด็กเราคิดแตกต่างกัน เพราะตรงนั้นแหละทำให้เด็กมีความคิดแตกต่างกัน แล้วเราศึกษา

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราจะชำระล้าง นี่ภาวนามยปัญญาไง ภาวนามยปัญญา ปัญญาในหัวใจของศาสนา ปัญญาที่เลอเลิศนี้ไง

ถ้าคนไม่เคยปฏิบัติ ไม่เคยรู้เห็นมัน มีแต่เชื่อมั่น รู้แต่เชื่อมั่น ศึกษามาสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญญามันเป็นอย่างไร รูปแบบเป็นอย่างไร คุณสมบัติมันเป็นอย่างไรมันมีฤทธิ์เดชอย่างไร มันฆ่ากิเลสอย่างไร

เกิดจากความใส่ใจของเราตัวเอง เกิดจากความใส่ใจของเรานะ เกิดจากความใส่ใจของเรา เกิดจากการแสวงหาของเรา มันเกิดมาจากจิต เกิดจากจิตดวงใด ชำระล้างกิเลสดวงนั้น มันเกิดมาจากจิตของเรา คนที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังมีพุทธะ ยังมีจิตใจอยู่ในร่างกายนี้ ใครมีสติปัญญา ค้นคว้าแสวงหาเพื่อประโยชน์กับจิตดวงนี้

โลก โลกธรรม ๘ เขาจะเสียดสี ถากถาง เยาะเย้ย มันเป็นเรื่องของกิเลสไง กิเลสมันจะเยาะเย้ย ถากถาง เสียดสี แล้วผู้ปฏิบัติธรรมก็อ่อนด้อยคล้อยตามเขาไป ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมจิตมีกำลังยึดมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ยึดมั่น ในสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านออกปฏิบัติที่แรกไม่มีใครเห็นด้วยทั้งนั้นแหละ ท่านไม่มีใครเห็นด้วย ไม่มีใครส่งเสริม ท่านก็พยายามทำของท่านมาจนประสบความสำเร็จของท่าน เอาชีวิตของท่านเป็นแบบอย่าง แล้ววางข้อวัตรปฏิบัติไว้ให้พวกเราได้ก้าวเดิน

ไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ ไม่มีการเดินทางนำไป เราจะทำกันอย่างไร ก็มาเถียงกัน ของเอ็งถูกของข้าผิดอยู่วันยังค่ำนี้แหละ เพราะตาบอดคลำช้างด้วยกัน แต่เพราะมันมีคุณธรรมในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเห็นกิเลสไง ท่านรู้จักมันไง ท่านถึงหลบหลีก คนอย่างนี้หรือจะประพฤติปฏิบัติ กำลังใจขนาดนี้หรือจะประพฤติปฏิบัติ ท่านถึงได้หลบหลีก คนที่เข้าไปเผชิญกับมันจะรู้ว่ามันหนักหนาสาหัสสากรรจ์แค่ไหน

พญามารร้ายนัก ถ้าไม่ร้ายนัก มันไม่ปิดหูปิดตาพวกเรามาขนาดนี้ แล้วปิดหูปิดตามา เวียนว่ายตายเกิดมาขนาดนี้ กระเสือกกระสนกันมา ทำบุญกุศลกันมาเพื่อให้เกิดเป็นมนุษย์ไง ทำบุญทำกุศลกันมาเพื่อให้จิตใจเรามั่นคงไง พันธกรรมของจิตให้มันคิดดีๆ บ้าง ให้มันแสวงหาสิ่งที่ประโยชน์กับมันบ้าง อย่าหาแต่พินแต่ไฟเผาเผาตนเองอยู่อย่างนี้เลย พยายามของเรา นี่ธรรมโอสถ

ธรรมโอสถหาได้ที่ไหนล่ะ ธรรมโอสถมันเป็นสัจธรรม พยายามแสวงหา ถ้าขึ้นมาใน
หัวใจมันเป็นสัจจะความจริง ถ้าในพระไตรปิฎกเป็นธรรมสาธารณะ เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ชำระล้างกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วรื้อสัตว์บน
สัตว์ว่างสิ่งนี้ไว้ให้เราค้นคว้า ให้เราศึกษา มันเป็นสาธารณะ มันยังไม่เป็นของเรา

ถ้าเราทำความสงบของใจเข้ามาแล้วแสวงหาของเรา ค้นคว้าของเรา มันจะเป็นธรรม
โอสถของเรา มันจะชำระล้างหัวใจของเรา มันจะเป็นปัจจัยตั้ง สันติภูมิจึงเพื่อประโยชน์กับใจ
ดวงนี้ เอวัง